

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 4ης Φεβρουαρίου 1999

Υπόθεση T-196/98 R

Eduardo Peña Abizanda και 105 άλλοι υπάλληλοι
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων - Παραδεκτό της κύριας προσφυγής»

Πλήρες κείμενο στην ισπανική γλώσσα II - 15

Αντικείμενο: Αίτηση αναστολής εκτελέσεως της απόφασεως της Επιτροπής που περιέχεται στο από 9 Σεπτεμβρίου 1998 έγγραφο προς τον Μόνιμο Αντιπρόσωπο του Βασιλείου της Ισπανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το οποίο αφορά τη ψήφιση νομοσχεδίου που σκοπεύει να ενσωματώσει στο εθνικό δίκαιο το άρθρο 11 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ), περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.

Απόφαση: Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Ασφαλιστικά μέτρα - Προϋποθέσεις παραδεκτού - Παραδεκτό της κύριας προσφυγής - Δεν ασκεί επιρροή - Όρια
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρα 185 και 186· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 104 § 2)

2. Υπάλληλοι - Προσφυγή - Ένδικα βοηθήματα προβλεπόμενα από τον ΚΥΚ - Υποχρεωτικός χαρακτήρας - Προγενέστερη διοικητική ένσταση - Επίπτωση επί της επιλογής του ενδίκου βοηθήματος - Παράνομη μεταγενέστερη μνεία του άρθρου 173 της Συνθήκης - Επίπτωση επί του παραδεκτού αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων - Δεν υφίσταται
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρα 173 και 179· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

3. Υπάλληλοι - Προσφυγή - Προϋποθέσεις παραδεκτού - Βλαπτική πράξη - Έννοια - Παρατηρήσεις της Επιτροπής επί σχεδίου εθνικής ρυθμίσεως - Δεν εμπίπτουν
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

1. Το ζήτημα του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, αλλά κατά την εκδίκαση της κύριας προσφυγής, εκτός της περιπτώσεως όπου αυτή φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, προδήλως απαράδεκτη. Πράγματι, η απόφαση επί του παραδεκτού κατά το στάδιο των ασφαλιστικών μέτρων, όταν αυτό δεν αποκλείεται εντελώς *prima facie*, προδικάζει, σε τελική ανάλυση, την απόφαση του Πρωτοδικείου επί της κύριας προσφυγής.

(βλ. σκέψη 10)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 16 Οκτωβρίου 1986, 221/86 R, Ομάδα των κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς και Front national κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2969, σκέψη 19· ΔΕΚ, 27 Ιουνίου 1991, C-117/91 R, Bosman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-3353, σκέψεις 6 και 7· ΠΕΚ, 23 Μαρτίου 1992, T-11/92 R, T-12/92 R, T-14/92 R και T-15/92 R, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1571, σκέψεις 44 και 54· ΠΕΚ, 26 Φεβρουαρίου 1997, T-191/96 R, CAS Succhi di Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-211, σκέψη 18

2. Η διαδικασία των ενδίκων διαφορών των υπαλλήλων πρέπει να ακολουθεί, όσον αφορά τόσο την αίτηση θεραπείας όσο και την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, τα συγκεκριμένα μέσα που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ και 179 της Συνθήκης. Αφ' ής στιγμής ο προσφεύγων υπέβαλε ενώπιον της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, πριν από την άσκηση της προσφυγής, διοικητική ένσταση κατά της επίδικης αποφάσεως, έκανε χρήση του μέσου παροχής ένδικης προστασίας που προβλέπουν οι προαναφερθείσες διατάξεις. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η μεία του άρθρου 173 της Συνθήκης στην αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων, ως βάση της προσφυγής ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως, συνιστά πλημμέλεια μη συνεπαγόμενη το απαράδεκτο της αιτήσεως.

(βλ. σκέψεις 16 έως 18)

Παραπομπή: ΠΕΚ, 26 Σεπτεμβρίου 1996, T-192/94, Maurissen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-1229, σκέψη 14

3. Η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως κατά την έννοια των άρθρων 90, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση του παραδεκτού κάθε προσφυγής που ασκείται από υπαλλήλους κατά του οργάνου στο οποίο υπάγονται. Όμως, οι μόνες πράξεις ή αποφάσεις που μπορούν να αποτελούν το αντικείμενο προσφυγής είναι τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά αποτελέσματα ικανά να θίγουν ευθέως και αμέσως τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, τροποποιώντας, κατά τρόπο κατάφωρο, τη νομική κατάστασή του. Τούτο δεν συμβαίνει στην περίπτωση εγγράφου το οποίο, τόσο τυπικώς όσο και ουσιαστικώς, δεν συνιστά παρά απλή έκθεση των παρατηρήσεων της Επιτροπής επί του περιεχομένου σχεδίου εθνικής ρυθμίσεως, οι οποίες σε καμία περίπτωση δεν δεσμεύουν τις εθνικές αρχές.

(βλ. σκέψεις 19 και 20)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 10 Δεκεμβρίου 1969, 32/68, Grasselli κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 191, σκέψεις 4 έως 7· ΔΕΚ, 1η Φεβρουαρίου 1979, 17/78, Deshormes κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/1, σ. 89, σκέψη 10· ΠΕΚ, 13 Ιουλίου 1993, T-20/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-799, σκέψη 39· ΠΕΚ, 6 Ιουνίου 1996, T-391/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-787, σκέψη 34· ΠΕΚ, 18 Ιουνίου 1996, T-293/94, Vela Palacios κατά ΟΚΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-893, σκέψη 22